Українська держава понад усе!
Видання Історичного клубу “Холодний Яр”

2015 рік
Вересень
Число 9 (355)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ВШАНУВАННЯ БОГДАНІВЦІВ

"98 РОКІВ МИНУЛО ВІД ТРАГЕДІЇ НА СТ. ПОСТ-ВОЛИНСЬКИЙ. І ЛИШЕ ТЕПЕР ВШАНОВУЄМО ПОЛЕГЛИХ, – РОЗПОЧАВ РОМАН КОВАЛЬ УРОЧИСТИЙ МІТИНГ. – АЛЕ ТЕ, ЩО МИ ТУТ ЗІБРАЛИСЯ, Є СВІДЧЕННЯМ, ЩО ПЕРЕРВАНА ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ВІДНОВЛЮЄТЬСЯ"

Вклонитися козакам і старшинам 1-го Українського козацького полку ім. Богдана Хмельницького прийшли визначні українські діячі культури – міністр освіти і науки Сергій Квіт, співачка Жанна Боднарук, кобзар Тарас Силенко, композитор Анатолій Карпенко, бард Володимир Самайда, 1-й заступник голови Держтелерадіо, голова ОУН Богдан Червак, представник Інституту національної пам'яті Павло Подобєд, поет Дмитро Савченко (учасник визволення Маріуполя у складі батальйону “Азов”, тепер речник “Правого сектора”), бандурист Данило Мельник (учасник боїв під Іловайськом), бард Олексій Бик (учасник АТО в лавах ДУК “Правий сектор”), журналіст Ростислав Мартинюк, краєзнавець Анатолій Зборовський. Вшанували полеглих і начальник залізничної станції Київ-Волинський Валерій Мельник та 1-й заступник начальника Київської дирекції залізничних перевезень Віктор Костюшко, делегації козаків і козачок із Хотова, Ірпеня, Бучі, Червоної Мотовилівки, а також Настя Ярова і Маргарита Тимошенко (наречені політв'язнів Андрія Медведька та Дениса Поліщука).

Вклонився побратимам свого батька і Володимир Бражник – син богданівця Івана Юхимовича Бражника, учасника трагічних подій на ст. Пост-Волинський 26 липня 1917 року.

Вшанувала богданівців й Іляна Гайдук, сестра Іллі Гайдука-“Чучупака”, командира самооборони Криворізького Майдану, десантника 25-ї повітрянодесантної бригади, який загинув у небі над Луганськом минулого року, коли терористи збили наш ІЛ-76. Ілля родом з Тернівського району Кривого Рогу. Колись це було село Веселі Терни. Тут народилися сестри Віра та Паша Бабенки, легендарні розвідниці Степової дивізії Костя Блакитного. У Веселих Тернах народилися отаман Аристарх Рибка та організатор підпілля на Півдні України Василь Шклярсірко.

Торік, на Покрову, Іляна взяла участь у відкритті пам'ятного знаку у Кривому Розі на честь героїв, які народилися в Тернах (або були пов'язані з цим повстанським селом), і полягли за Україну. На меморіальній дошці викарбовано імена героїв Визвольної боротьби 1917 – 1920-х рр. – Костя Пестушка, Віри Бабенко, Паші Бабенко, Семена Коваля, Василя Шкляра-Сірка (всі вони загинули на початку 1920-х рр.) та героїв українсько-російської війни 2014 року (Костянтин Бегма, Ілля Гайдук, Антон Ігнатченко, Михайло Кондратьєв, Микола Сипченко, Володимир Тітенко – вони загинули влітку 2014-го на Донбасі). На превеликий жаль, тернівчани зазнали нових болючих втрат. Від жовтня минулого року загинуло ще десятеро козаків. Іляна Гайдук назвала їхні імена: Євген Танковський, Микола Сипченко, Володимир Тітенко, Денис Верескун, Микола Шеремет, Дмитро Человський, Дмитро Сухомлин, Олексій Селищев, Вадим Курячанський, Сергій Ряжанцев, Михайло Мещеряков, Геннадій Дощенко. Вічна пам'ять!

Освятив меморіальну дошку богданівцям настоятель Свято-Миколаївського храму на Татарці, 1-го заступник голови Синодального управління військового духовенства протоієрей Тарас Мельник.

Співорганізаторами урочистостей стали Історичний клуб “Холодний Яр”, ВО “Свобода”, Військово-історичний клуб “Повстанець”, інженер Андрій Жованик, поет Дмитро Савченко, Козацький полк Святослава Хороброго, Василь Панченко, який безкоштовно організував озвучення заходу і Наталя Зубенко (Мюнхен), яка прислала 50 євро на організацію меморіального заходу. “У листі до мене, – сказав Роман Коваль, – вона, народжена в українському селі в Словаччині, написала: “Шкодую-баную дуже а дуже, що не можу бути з вами сьогодні на ст. Київ-Волинський. Думаючи про богданівців, я згадала як 1950 року мені співала мама, обійнявши мене:

Прийшла картка з України –
собирайся, козаче!
Козак ся збирає, Марусю лишає,
а сам в дорогу їде!..
Минув рочок, а козака не має,
а Маруся плаче,
за столом сидячи,
що козака немає”.

Ця пісня навіяла думку, що ми не знаємо жодного прізвища хлопців, які полягли на ст. Пост-Волинський, як і не знаємо імен сотень наших хлопців, які загинули під Іловайськом та в інших містах і селах Донбасу, а їхні матері, дружини та наречені не знають, де поховані дорогі їм люди”.

На мітингу не раз звучали заклики звільнити учасників АТО – Андрія Медведька і Дениса Поліщука – наших славних добровольців, які ризикували життям за свій народ на фронті. Їх звинувачують в убивстві Олеся Бузини. Ми не знаємо обставин справи, не знаємо імен добродіїв, які звели зі світу ворога України Бузину, але виникає питання: чому ворогів України можна вбивати лише на фронті?

Віримо, що подвиг вояків батальйонів “Айдар”, “Донбас”, полку “Азов”, ДУК “Правий сектор”, Окремої штурмової роти “Карпатська Січ” Збройних сил України буде закарбовано в українських підручниках. Віримо, що незабаром наших дітей і онуків змалечку в школах учитимуть на героїчному прикладі захисників нашої Вітчизни – січових стрільців, козаків і старшин військ Центральної Ради, Української Держави, Армії УНР, УГА, повстансько-партизанських загонів, Карпатської Січі, ОУН, УПА, дивізії “Галичина” та наших сучасних лицарських формацій. Слава Україні!

На світлинах Жанни Боднарук і Сергія Моругіна – учасники вшанування Дмитро Набитович (“Стрий”) й Антон Мусік (“Листок”).

ВАЖЛИВІ ПОДІЇ

2 серпня 2015 р. оголошено про початок виробництва нового 82 мм міномету “Верба”. Його успішно випробувано ще 11 травня. Невдовзі його відправлять на передову.

Торік до сепаратистів перейшли п'ять тисяч міліціонерів і три тисячі військових, повідомив Матіос. Військова прокуратура має їхні списки.

У серпні 2014 р. під м. Іловайськом загинуло 366 людей (157 не опізнано), 429 поранено, 128 осіб потрапило в полон, 158 вважаються зниклими безвісті. Досі ніхто з генералів не поніс покарання за недбалість і некомпетентність, яка призвела до таких втрат.

Співробітники СБУ спільно з військовослужбовцями ЗСУ біля Станиці Луганської затримали громадянина Росії, який брав участь у бойових діях проти українських військових. Він учасник двох чеченських війн. Торік у грудні вступив до складу розвідувального підрозділу терористичної організації “ЛНР”.

6 серпня у с. Пісках загинули бійці “Карпатської Січі” Данило Касяненко і Олег Костюк.

За даними полку “Азов”, у с. Широкиному російські війська втратили приблизно 800 солдатів.

У Красному Лимані, що на Донеччині, побили матір учасника АТО Володимира Бражника, який загинув 29 серпня 2014 р., під Іловайськом. У маршрутці на 62-річну жінку накинулася кацапка, схопила за скорботну хустину і зі словами “Ти раділа нацика!” почала бити, дряпати їй обличчя і руки.

Артилерія 14-ї Окремої механізованої бригади з м. Володимира-Волинського в секторі “М” ліквідувала техніку бойовиків, зокрема батарею “Градів”. Згоріло й 17 бензовозів з паливом. Розірвали наші хлопці і мінометний розрахунок, навчальний центр і рефрижератор з піхотою.

Міжнародні кредитори погодилися списати Україні 20% від державного боргу.

26 серпня на Донбасі під обстрілами загинуло 7 наших вояків, ще 13 поранено. Вічна пам'ять!

БІЛЯВИЙ КОЗАК МИХАЙЛО СТРИЖКА

Битися за Україну він пішов у сімнадцять. Воював в “Айдарі”, потім у батальйоні ОУН. У березні був поранений. Ноги йому врятували, але тривалий час пересувався на милицях.

Після того, як в липні ц. р. “мусора” побили його під Деснянським судом, Михайло знову потрапив до лікарні, тепер в Інститут нейрохірургії. Він потребує тривалої реабілітації – йому перебито кулями й уламками нерви на ногах. Мало хто знає, як йому сутужно і в матеріальному плані. Він же нікому не жаліється.

Михайло не тратить бадьорості духу, посміхається, радіє життю, бігає на милицях по судах та на різноманітні акції.

Світлина білявого хлопчика з чубом, у вишиванці та на милицях поширюється Інтернетом. Зустрічалася і на бігбордах.

Волонтерка Ксенія Бикова знайшла можливість для його лікування та реабілітації за кордоном. Ми зібрали всі необхідні довідки. Знайшлися волонтери, які допомогли коштами на оформлення закордонного паспорту та на інші витрати.

Але Стрижка нікуди не поїде – проти нього поновлено кримінальне провадження за участь у Марші визволення політв'язнів 14 жовтня минулого року.

Тетяна БЛИЗНЮК

ЩАСЛИВИЙ ЖЕКА

Цей юнак у зношеному КЗСі – Жека. Йому 18. У нього три контузії за останній рік. Жека – командир розвідувального взводу одного з батальйонів. Йому не потрібно мазати обличчя – він нічого і нікого не боїться. Він навіть брав участь у програмі “Хоробрі серця”. І серце у нього справді хоробре. Жека, коли почалася війна, кинув університет і пішов партизанити, бо у 17 років в армію не беруть. Брав участь в обороні Савур-Могили. Потім з ротою “Крим” був у Пісках. Коли виповнилося 18-ть, “мобілізувався” і пішов воювати в складі одного територіального батальйону, в протитанковий взвод. ПТУРи, СПГ, “Фаготи”. Під Вуглегірськом Жека спалив російський танк і підбив ще один.

З транспорту у Жеки тільки моталиги (МТЛБ). Тепер у нього є Opel Zafira з кондиціонером на сім осіб. Жека на сьомому небі від щастя.

Роман СІНІЦИН

ЯК ФАЛЬСИФІКУЮТЬСЯ СПРАВИ

18 червня 2015 р. міністр МВС Арсен Аваков неправомірно, ще до ухвалення рішення суду, оголосив "злочинцями", які вбили О. Бузину, співтворців українського війська – бійця добровольчого батальйону "Київ-2" Андрія Медведька та вояка 54-го Окремого розвідувального батальйону ЗСУ Дениса Поліщука, які в той день перебували в зоні АТО.

Хлопців затримали, не оформлюючи протоколів, у відділку їх побили, намагаючись залякати і вибити "зізнання". Обшуки в їхніх домівках та квартирах їхніх друзів більше нагадували пограбування.

Того ж дня Медведьку та Поліщуку присудили по 2 місяці тримання в ІТТ у якості запобіжного заходу. Під час судового процесу правозахисники виявили велику кількість фальсифікацій з боку слідства, що наводить на думку про фабрикування справи.

Головною підставою затримання хлопців став тест ДНК речей, які знайшли поряд з місцем злочину, та жувальної гумки, яку мама Медведька, використавши, ніби викинула на вул. Озерній, 27 (неіснуюча адреса!) ще в березні місяці, хоч Бузину позбавили життя в квітні. Виникає питання, на якій підставі "правоохоронні" органи здійснювали таємне спостереження на громадянкою України?!

У справі зазначено, що генетичні матеріали хлопців і "змиви" з ручок автомобіля вбивць не співпадають. Захист підозрюваних звернувся до незалежних експертів, які підтвердили, що тест ДНК сфальсифікований правоохоронними органами.

Експертизу ДНК працівники МВС не могли здійснити через відсутність необхідних реагентів на території України або експертиза – у разі використання контрабандних реагентів – була незаконною. Експертизу провів не судово-медичний експерт як того вимагає закон, а біологічний експерт, який спеціалізується на дослідах тварин.

Свідки обвинувачення плуталися в показах опису вбивць та їхнього транспортного засобу. А ось свідок захисту, продавець кіоску, що якраз навпроти місця вбивства, стверджує, що двоє чоловіків на темно-синьому авто Ford Focus із європейськими номерами (він належав убивцям Бузини) в той день купували у неї каву. За її свідченнями, це не Медведько і не Поліщук. Свідок склала опис та фоторобот одного з можливих убивць, але суд не взяв до уваги ці, виняткової ваги, свідчення.

Медведько та Поліщук мають алібі. Командир підрозділу та інструктор з топографії ДУК "Правий сектор" засвідчили в судовому засіданні, що Медведько в день убивства 16 квітня перебував на навчаннях у с. Великомихайлівці Дніпропетровської області, а Поліщук відбув на бойове завдання до м. Авдіївки Донецької області. Попри переконливі докази непричетності хлопців до вбивства, Апеляційний суд відмовився звільнити незаконно ув'язнених із-під варти.

Після завершення двомісячного терміну тримання під вартою Шевченківський суд м. Києва подовжив ув'язнення, направивши затриманих до СІЗО. Суд аргументував це тим, що Медведько та Поліщук можуть переховуватись у зоні АТО, а якщо нормальними словами, – то можуть продовжити війну з Росією і її найманцями, щоб захистити нашу Батьківщину.

Командир Окремої добровольчої чоти "Карпатська Січ" Олег Куцин виступив із заявою, в якій закликав звільнити Андрія Медведька і Дениса Поліщука. Командир виявив бажання забрати хлопців у свою частину, яка зараз перебуває на передовій у с. Пісках.

Свободу політв'язням!

НА ЗАХИСТ АНДРІЯ МЕДВЕДЬКА І ДЕНИСА ПОЛІЩУКА

Насамперед хочу сказати, що судять учасників Визвольної боротьби українського народу…

Ще рік тому визначення "учасник Визвольної боротьби українського народу" було історичним, науковим, його можна було використовувати, маючи на увазі події минулого. Тепер поняття "учасник Визвольної боротьби" знову в ужитку, тепер ці хлопці серед нас. І ми, хто не на фронті, повинні особливо уважно ставитися до їхніх потреб, поглядів, їхніх прагнень.

Андрій Медведько і Денис Поліщук – учасники Визвольної боротьби, добровольці, люди, які ризикували своїм життям за свій народ на фронті. Кожна культурна нація трактує таких осіб ледь як не святих, творить їхній культ – культ захисників Вітчизни.

Чи має моральне право порушник Закону про мову, енергійний русифікатор Аваков звинувачувати когось у порушенні іншого закону? Чи має право міністр перебирати на себе право суду і ще до оголошення його рішення публічно називати Медведька і Поліщука злочинцями?

Я не знаю обставин справи, не знаю, хто саме відправив Бузину в пекло, але я запитую: чому ворогів України можна вбивати лише на фронті? На моє переконання, вбивці Бузини, хто б це не був, – це Шевченкові нащадки, месники за кривди нашого народу. Ми повинні все зробити, щоб вони вийшли на волю.

Свободу Андрієві Медведьку і Денисові Поліщуку!

Роман КОВАЛЬ, письменник

ЛИСТ ІЗ В'ЯЗНИЦІ

Кожної ночі сняться сни, пов'язані з війною. Ми наступаємо на ворога, а він відступає, але перемога ще не настала. Прикро, що я тут, а більшість друзів воює, адже мій досвід та здібності допомогли б нашим на передовій! Але я під вартою. Сприймаю це, як чергове випробування, яке я маю гідно витримати. Кожен день я проводжу з користю, читаю. Саморозвиток, який у майбутньому допоможе в суспільно-громадських діяннях. Дивлюся новини: кожен день аварії, когось застрелять, когось звинувачують в корупції. Виходить, війна не тільки на фронті, а й тут, у цивільному житті. А в цей час чуємо заяви, що ситуація в АТО під контролем, а в іншій частині України звітують про чисельні здобутки.

Прикро, що влада забула, хто її привів, і починає боротися з патріотами, а не зі злочинцями.

Денис ПОЛІЩУК

ДОПОМОГА ДИВІЗІЙНИКА

На Сході України йде неоголошена війна з Росією, війна тотальна, з використанням стрілецької зброї, артилерії, авіації, бронетехніки, пропаганди. Як і в минулому, так і тепер найкраще виявили себе українські добровольці. Раніше ці хлопці творили УСС, Армію УНР, УПА, дивізію "Галичина", тепер – "Азов", "Донбас", "Айдар, батальйони територіальної оборони "Волинь", "Одеса", 9-й БТО… Всі вони вкрили себе славою на полях битв за Україну – як і колись сотник 3-ї Залізної дивізії Армії УНР Юхим Муха та його син Леонід, кулеметник дивізії "Галичина".

1943-го в дивізію пішли тисячі добровольців. Тепер їхні сини та онуки у Збройних Силах України, Національної гвардії та добровольчих батальйонів відстоюють незалежність Батьківщини. Поруч з ними й нащадки тих, хто воював у лавах Красної армії, по інший бік барикад. Мені здається, що це й стане запорукою нашої перемоги.

Запорукою перемоги є й жертвенна допомога волонтерів. Один з них – 89-літній козак, багатолітній політв'язень сталінських таборів Леонід Муха. Він надав допомогу бійцям 9-го батальйону, що боронять с. Гранітне Донецької області.

Вояцький досвід давався взнаки – в посилці нічого зайвого: сало, копчене м'ясо, шоколад, кава та чай, ефективні ліки проти опіків із США, а – головне! – книжки. Їм хлопці найбільше раділи. Бо це книжки про таких же добровольців, як і вони. Брошура "Дивізія "Галичина" в запитаннях та відповідях" як заохочення дарувалася воякам, які виявили свої кращі якості на полі бою.

"Не словом, а ділом, не плачем, а мечем", – каже Леонід Юхимович Муха.

Саме з таким гаслом вояки 9-го БТО захищають України.

Щира вдячність сивочолому воїну за підтримку словом і ділом!

Низький уклін, Батьку, від вояків батальйону.

Олександр СЕРПАК,
офіцер 9-го БТО
Донбас

На світлині – реконструктори, Леонід Муха в центрі.

КОЗАЧКА ІРИНА ЦВІЛА

У "ЛЕГІОНІ СВОБОДИ" ЗІ ЗБРОЄЮ В РУКАХ БОРОНЯТЬ УКРАЇНСЬКУ ЗЕМЛЮ Й ЖІНКИ. ІРИНА ЦВІЛА РАЗОМ ЗІ СВОЇМ ЧОЛОВІКОМ УЖЕ МАЙЖЕ РІК У БАТАЛЬЙОНІ "СІЧ". ЗА ЦЕЙ ЧАС НАВЧИЛАСЯ СТРІЛЯТИ, ЧИСТИТИ ЗБРОЮ, БІГАТИ В БРОНЕЖИЛЕТІ У СПЕКУ, ПРИКРИВАТИ ПОБРАТИМІВ

Розпитую, чому вона зважилася на таке нежіноче рішення.

– Це було логічно, зважаючи на мою попередню діяльність, – каже Ірина. – До війни я була активним учасником громадсько-політичного життя. Все моє середовище – це люди, які не чекають, а наближають зміни. Спочатку думала, що знайду себе в волонтерській діяльності, але коли ми з чоловіком дізналися, що створюється батальйон "Січ", вирішили долучитися. 1 вересня 2014 р. почалася моя перша ротація на схід… Я рядовий боєць. Ходжу в наряди, виконую інші бойові завдання, не цураюсь роботи в коморі, на кухні та по господарству… А ще веду у Фейсбуці сторінку "Ворогу відСІЧ" (про діяльність нашого батальйону) та фотодокументую все для історії.

– Як ваші діти сприйняли таке рішення батьків?

– Вони нас завжди підтримували. Врешті, всю революцію ми фактично прожили на Майдані. Звісно, діти тривожилися, застерігали і просили ще раз добре поміркувати, але не відмовляли.

– Хочеться повернутися до мирного життя?

– Так, але з надбанням… За майже рік на війні я фактично не плакала – не можу, хоча дуже ранима. Раніше сльози текти і через фільми. Чи то людина на війні стає сильнішою, чи не хочеться показувати свою слабкість – не знаю. Та й розумію, що сльозами не зарадиш, треба зціпити зуби. А поплачемо, коли буде перемога. Тоді поплачемо за всіх, кого знали й любили: за Небесну сотню, за хлопців, дівчат і славних мужів України, які загинули на цій війні.

– Чи змінилося Ваше ставлення до мешканців Донбасу?

– Я не дуже багато знала про наш схід, майже там не бувала. Люди з того краю, з якими я спілкувалася, були переважно свободівцями. А вони, самі розумієте, – не показник, бо більшість на сході – нащадки росіян-переселенців. Вони чекають приходу Росії. І все ж на Донбасі чимало патріотів, гідних і мужніх людей – я з ними особисто знайома. Бути патріотом на Донбасі важче, ніж у Львові чи Києві. На них чинять шалений тиск – і в будинку, і на роботі, трощать їхні машини, зводять наклепи, доноси. Саме за людей, які не боялися висловлювати й обстоювати українську позицію, варто боротися. Їм треба допомогти, а не створювати комфортні умови тим, хто ненавидить нашу державу.

– Як ставитесь до цивільного життя, до людей, що поза війною?

– Перші мої приїзди оберталися на депресію – я потрапляла в інший світ. Музика, дискотеки, нічні клуби, пиво рікою… Ще й питають: "Ну як, там ще стріляють?" Кажу, що там не тільки стріляють, там ще й убивають. Одна з причин байдужості – неправильна інформаційна політика. Та вся країна має жити війною! А бачимо інше: телевізор забитий розважальними передачами, фільмами, серіалами, футболами… Все це відвертає людську увагу від основної проблеми. Ганьба всім, хто не вважає цю війну нашою спільною, хто досі не долучився!

– Як відновлюєте сили? Жінці ж так важливо втримати енергетичний баланс…

– Це завдання стосується не тільки жінок. Цей синдром, притаманний усім, хто повертається з війни. Дуже важко влитися в соціум і залишитися в гармонії із собою. В мене спочатку з цим було складно. Я навіть не могла дозволити собі піти на масаж, бо думала: то ж гроші, за які можна хлопцям чи телефон поповнити, чи чогось купити! Було соромно витрачати на себе. Дійшло до того, що я мусила звернутися до психолога. Якщо не наповнювати енергетичну склянку, сказала психолог, вона спорожніє, енергії не стане. Тоді ти вже нікому не зможеш бути корисною. Коли зрозуміла це, мені легше приїздити додому, знаходити можливості підняти свій дух, свою енергію, піти на масаж, до косметолога, піти з донькою в кіно.

Дякувати Богу, в мене є сад. Він, щоправда, занедбаний за останній рік, але там є квіти, і я ними тепер живу. Щодня ставлю в кімнату якийсь букетик, виходжу з чашкою чаю в сад, можу собі просто посидіти й послухати спів птахів.

Подається зі скороченнями.

Спілкувалася
Юлія ДЕМБОВСЬКА

Від редакції "НН": Ірина Цвіла повернулася на фронт.

ВОНИ НЕ ЧЕКАЛИ ПОВІСТОК

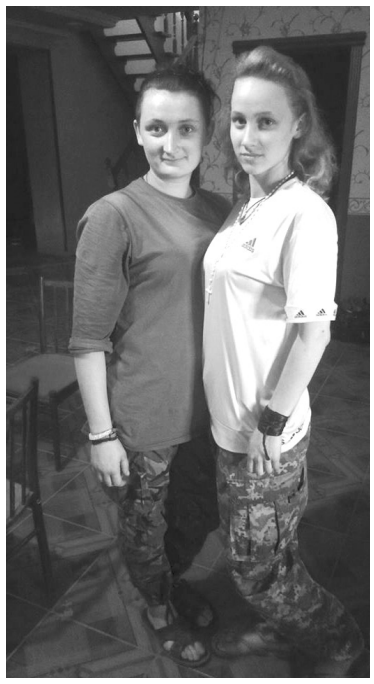

Зустрівся з ними в підвалі в районі шахти Бутівська. Пересиджували обстріл.

Ганна Миколаївна Потапенко народилася 30 жовтня 1992 року. З 22 серпня минулого року воювала в "Айдарі".

Із січня ц. р. у складі 93-ї бригади брала участь у боях у селах Піски та Опитне.

Анастасія Миколаївна Тарануха – її рідна сестра. Народилася 24 серпня 1996 року. 30 червня цього року добровільно пішла в 93-ту бригаду.

В екстремальних обставинах дівчата поводяться холоднокровно.

– А як мати поставилася до вашого вибору?

– Нормально… Вона ж пройшла Афган.

Їм ніколи не приїде повістка, бо вони вже пішли на війну.

Наша нація продовжує дивувати.

Слава Україні та її вірним дочкам!

Олександр ХАДЖИНОВ

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незбориму націю"

ЗАГИНУЛИ ЗА УКРАЇНУ

23 травня 2014 р. біля села Новопавлівки Волноваського району Донецької області під час обстрілу санітарного автомобіля загинув Любомир Ігорович Кузьмин, водій-електрик медичного пункту 1-го батальйону 51-ї Окремої механізованої бригади. Народився він 28 серпня 1990 р. в смт Славському Сколівського району Львівської області. 4 червня 2015 р. нагороджений медаллю "Захисникові Вітчизни" (посмертно).

17 червня 2014 р. загинув Микола Миколайович Чепіга. Він був одним з перших добровольців. Пішов захищати Україну 18 березня. Айдарівець. Потрапивши в полон, не просив пощади у катів. Сказав коротко: "Я доброволець, я знав, за що я прийшов сюди".

Народився він 10 серпня 1977 р. в Полтаві. 2002 року одружився. З дружиною Іриною подарували життя Вероніці. Проживав з ними в с. Надержинщина. Був сумлінний, відповідальний, працелюбний, щедрий. Похований у с. Надержинщині. Прощатися з ним прийшло чи не все село. В Полтаві встановлено дошку на його пам'ять на приміщенні школи, де він навчався. Держава родиною героя не опікується. У нас є шанс виправити цю несправедливість. Ось адреса його дружини – Ірини Василівни Чепіги: https://www.facebook.com/people/Ирина-Чепига/100006069919323.

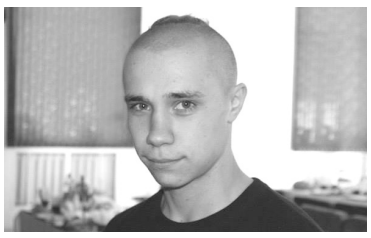

Олександр Сергійович Козенко народився 6 листопада 1989 р. в м. Олександрії Кіровоградської області. Інструктор козацької школи бойового мистецтва "Спас", учасник Олександрійського хореографічного колективу "Авантюрин". Вільна і вольова особистість. Відважний, чесний, справедливий, добрий. Митець, учитель і тренер. Надійний товариш. Сестра й мати Олександра – волонтери. На фронт пішов добровольцем. Служив кулеметником у 11-му батальйоні територіальної оборони "Київська Русь". Загинув під час обстрілу блокпосту 14 вересня 2014 р. у смт Чорнухине Луганської області. В січні 2014 р. Олександр дав інтерв'ю місцевому телеканалу. Сподіваємось, що ці кадри збережено.

Оператор 9-го батальйону територіальної оборони "Вінничина" Олег Миколайович Богданов народився 16 липня 1984 р. в с. Очеретні Погребищенського району Вінницької області. Вмів протистояти труднощам. Ніколи не ховався за інших. Діставши повістку, пішов в армію. Побратими засвідчували його надійність, готовність прийти на виручку. Любив природу, захищав тварин. Виріс у багатодітній родині, охоче допомагав матері, братам і сестрам. Загинув під час мінометного обстрілу 29 жовтня 2014 р. у с. Гранітному Тельманівського району Донецької області.

Вадим Васильович Вернигора народився 4 грудня 1987 р. в с. Дорофіївці Підволочиського району Тернопільської області. На війну пішов добровольцем навесні 2014 року. Служив у 6-му Окремому мотопіхотному батальйоні 128-ї Окремої гірсько-піхотної бригади. Загинув 1 лютого 2015 р. під час пожежі та вибуху складу боєприпасів у польовому таборі ЗСУ поблизу с. Червоний Чабан Каланчацького району Херсонської області – на адміністративному кордоні з окупованим російськими військами Кримом. "Вадим – дитина від Бога, дуже добрий був, – сказала працівниця сільради. – Ріс напівсиротою, батько помер, коли він був ще маленьким". Залишив у смутку молоду дружину і двомісячну донечку. Похований у рідному селі.

У липні 2015 року пішов із життя побратим Лавринович. "Померти зі зброєю в руках – це честь! – написав Мирослав Мисла. – Він був освічений чоловік, щовечора читав працю Юрія Липи "Розподіл Росії". Друже, ми доведемо справу твого життя до переможного кінця. Росія впаде!"

31 липня 2015 р. у с. Піски під час виконання бойового завдання загинув боєць полку "Дніпро-1" Григорій Матяш-"Блек". Було йому 26 років. Родом він із Прилук. "Світла та прекрасна людина, досвідчений воїн, коваль, мрійник, шукач пригод", – так про нього написали товариші. У його похороні у рідних Прилуках взяв участь кобзар Тарас Компаніченко.

1 серпня 2015 р., захищаючи Україну, загинув Олег Погончук. Народився він 1994 року в с. Жукові Золочівського району на Львівщині. Проживав Олег у с. Зимній Воді Пустомитівського району. Коли його призвали в армію, одразу зібрав речі й попросив батьків не відмовляти його. Проходив службу в аеромобільній бригаді, стояв на блокпосту. Тут ворожа куля і забрала молоде життя.

10 серпня під с. Біла Кам'янка, під Новоласпою, в бою з бойовиками, загинув вояк 1-ї штурмової розвідувальної роти 5-го Окремого батальйону ДУК "Правий сектор" Віталій Вікторович Тіліженко-"Кекс".

Народився Віталій 25 грудня 1978 р. в Запоріжжі. Закінчив Запорізький інститут економіки та інформаційних технологій. У 2004 – 2005 рр. викладав в Академії бізнесу і права ім. Кручининої. З 2005-го був бізнес-тренером і IT-консультантом в компаніях Інформменеджер, BPO Group, Professional Trainings. Брав участь у понад 50 консультаційних і навчальних проектах різних комерційних організацій. Вів блог на Цензор.НЕТ. Активний учасник Революції гідності. Волонтер, розробник військового спорядження. Безкомпромісний громадський діяч мужній, готовий до самопожертви.

О 3:25 10 серпня 2015 р. противник почав обстріл з важкої артилерії позицій 72-ї бригади в районі с. Старогнатівка Донецької області, а тоді перейшов у наступ із застосуванням танків і бронетехніки. Бійці "Правого сектору" прийшли на допомогу товаришам і відкинули противника до с. Біла Кам'янка. В бою загинули троє бійців "Правого сектора", серед них і Віталій Тіліженко.

Віталій хотів своє життя присвятити Україні. Він готовий був умерти за Україну.

Поховали його в рідному м. Запоріжжі.

САМА ВИХОВУЄ ЧОТИРЬОХ ДІТЕЙ

Чотири маленьких сонечка залишилися без батьківського тепла. Їхній тато, Юрій Гіль, 3 травня підірвався у Луганській області на фугасній міні. І Люба з Любомльщини виховує дітей сама. Небайдужі волиняни допомогли родині з одягом, але гострою є потреба у продуктах і побутовій хімії. Люба переїхала зі своїми чотирма малолітніми дітьми до батьків у село. Тепер у батьківській хаті проживає три сім'ї.

Люба мріє про окрему хату. Жодних виплат чи іншої допомоги від держави вона досі не отримала. Люба утримує чотирьох дітей на півтори тисячі гривень. Їй намагається допомогти волонтерка Вероніка Федосова-Цибульська. Потреби сім'ї такі: продукти (чай, какао, згущене молоко, сухі сніданки, м'ясні й рибні консерви, олія тощо), побутова хімія, засоби дитячої гігієни (порошок для ручного прання, мило, засіб для миття посуду, дитячі креми і шампуні), постіль полуторна (мабуть, для двійнят – Насті і Назара), електричний чайник, тарілки різні, іграшки, пазли, пензлі та фарби – дітки дуже люблять малювати.

Хто має можливість допомогти родині, просимо звертатися до Вероніки Федосової-Цибульської. У Фейсбуці в неї є сторінка.

ДРУГ "ГРІН"

Сергій Шилов, друг "Грін" – командир роти 8-го Окремого батальйону ДУК "Правий сектор" "Аратта". Його група неофіційно називала себе "Грінпісом".

Тримала позиції у с. Широкиному під Маріуполем. Робила ризиковані вилазки на територію, зайняту супротивником.

Я спілкувалася з ним лише дві доби, коли нашу групу відправили в коротке відрядження на підсилення "Грінпісу" в Широкине. Була з ним в одному бою і в одній вилазці. Власне, то була не вилазка, а поїздка у штаб за кавою для хлопців під час перемир'я, яке раптово скінчилося.

Ми з Гріном без броніків і лише з двома автоматами опинилися в епіцентрі подій.

– Гринпис, ответь Грину! – зв'язувався командир зі своїми бійцями. – Куда война?!

– У напрямку противника, – бадьоро відповідали йому.

Поміркувавши, Грін відмовився від пропозиції перечекати. Запросивши прикриття вогнем, на шаленій швидкості, під кулеметними чергами, він помчав униз до своїх. Незабутня була поїздка!

Цих двох діб мені вистачило, щоб зрозуміти, якою прекрасною людиною він був. Такий спокійний-спокійний, завжди врівноважений, відповідальний, у бою попереджав про кожний свій постріл. А сміливістю не поступався отим "безбашенним роздовбаям", які стають легендами добровольчих рухів.

Грін підірвався на міні. Встиг повідомити своїх, що він 300-й. Чекаючи евакуації, намагався по рації контролювати і координувати ситуацію…

Помер 17 липня 2015 р. від поранень, несумісних із життям.

Спочивай з миром, брате!

Ми довоюємо.

Олена БІЛОЗЕРСЬКА

МОЛОДШІ ЗА НАШУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

– А ти бачиш валькірію? Ось голова, ось крила… Бачиш?! – питає Сашко Чирцов-"Піонер", з усмішкою вдивляючись у химерні візерунки на обгорілій стелі підвалу.

– Та бачу, бачу, – сміється Данило Касяненко на псевдо "Телефон". – Спи вже, нам прокидатися рано…

Сашко загине наприкінці травня, Данило – на початку серпня…

"Телефончик" народився 5 березня 1996 року. Не дожив навіть до свого 20-ліття. Завжди веселий і усміхнений хлопець із Запоріжжя у незмінній панамці й темних окулярах.

Відбувши ротацію на посту, що прикривав дорогу до Донецького аеропорту, навесні Данило вперше опинився на передовій – у с. Пісках.

І вже в перші дні в розтрощеному селищі, по якому щодня гатили з мінометів та "Утьосів", 19-річний хлопець відстояв своє право разом з найдосвідченішими бійцями піти на позицію, розташовану за 400 метрів від ворога. Пішов "кошмарити" російських терористів з кулеметом напереваги.

– Навіщо ви тут війну влаштували?! – на звуки симфонії десятків снарядів прискочив один з командирів. – У мене бійці розбігаються! Вони тут уперше!

Данило теж був у Пісках уперше. Але змерзлими пальцями вкотре забивав чергову порцію магазинів і повертався до бою.

Залишаючи на короткий час Піски під час ротації, казав:

– До скорого, пекло! Я ще повернуся…

І залишався вірним своєму слову.

У червні "Телефончик" дістав важку контузію. Відлежався у Дніпропетровському шпиталі, заїхав на кілька днів додому в Запоріжжя. Ще як слід не вилікувавшись, поспішив на лінію вогню. Бо там чекали друзі.

– Повоюю, – сміявся. – Пацани із Запоріжжя приїхали. Не хочу їх кидати.

1 серпня Данило написав, що перебуває біля Донецького аеропорту, а вже 6 серпня він загинув.

Запорізький козак захистив рідну землю, просякнуту кров'ю своїх побратимів.

Валерія БУРЛАКОВА

ОЛЕГ ЧЕПЕЛЕНКО ВИБРАВ СМЕРТЬ

Снайпера 92-ї Окремої механізованої бригади Олега Чепеленка-"Хакера" взяли в полон 12 серпня. Коли його вели у ворожий стан, він вирішив підірвати себе, забравши життя і ворога. Несподівано вхопивши терориста, кинувся з ним на розтяжку. Пролунав вибух. Терорист загинув. Не стало і Олега. Наклав головою прапорщик 8-ї роти 92-ї бригади Збройних сил України.

Олег Чепеленко з Харківщини, вчителював у с. Лукашівці Близнюківського району. Викладав інформатику. В роті виконував ще й обов'язки писаря. Був єдиною дитиною у батьків. Прожив 28 років.

Поховали героя в рідному селі.

Вічна слава!

ТОРІК ВЛІТКУ

Олену Куліш та її чоловіка Володю терористи забрали вночі. Розікрали машини, комп'ютери, телефони, розрядили автомати у стіни і підлогу.

Подружжя вивезли в поле…

Олена і Володя загинули через те, що привезли харчі оборонцям Луганського аеропорту.

Олена допомагала всім. Ховали сусідську дітвору в себе в підвалі, провідувала сусідів, відрізаних від світу замінованими полями і перекритими дорогами, давала їм можливість поспілкуватися по скайпу з рідними. А ще врятувала сотні бездомних тварин. Багато з них так і залишилися в неї жити.

У її будинку нелюди зробили штаб свого "бидло-війська". Усіх Оленчиних песиків постріляли.

Олена завжди посміхалася.

Після спілкування з нею здавалося, що світ прекрасний.

Вічна пам'ять!

"КЕТ" ЗАГИНУЛА ПІД ГОРЛІВКОЮ

Катя – доброволець. У лютому попросилася в зону АТО. Служила старшим телеграфістом 17-го Окремого мотопіхотного батальйону. На передовій знайшла своє кохання, також військового. У березні вони побралися.

16 серпня Катя сама викликалася на передній край оборони – під саму Горлівку.

Якраз був сильний обстріл, але він її не зупинив.

У ту ніч "Кет" вивезла з-під обстрілу двох поранених вояків. І повернулася за новими.

Вона загинула разом з пораненим, якого намагалась вивезти в санітарну частину.

Ховали її у закритій труні.

Офіцер командування 17-го батальйону сказав, що Катерина Носкова була відповідальною, нестримною і хороброю.

І пообіцяв, що батальйон не пробачить ворогові її смерті.

Поховали "Кет" у її рідній Знам'янці.

Вічна слава!

"ПОДЄБРАДСЬКИЙ ПОЛК" АРМІЇ УНР:

1000 БІОГРАФІЙ І ФОТОГРАФІЙ БОРЦІВ ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ

ГОНЧАРЕНКО Кирило Іванович (10.05/27.04 1894, м. Лубни Полтавської губ., тепер Полтавської обл. – після 1922). Військовий, педагог; завідувач Билбасівської земської двокласної школи (Ізюмського пов. Харківської губ., тепер Слов'янського р-ну Донецької обл. 20.08.1918 – 19.01.1919), командир 1-ї батареї 2-ї гарматної бригади Волинської групи військ УНР (до 18.08.1920); звання – сотник артилерії Армії УНР.

Народився в сім'ї Івана та Марії (в дівоцтві Осипенко). Закінчив Братську церковнопарафіяльну школу (Лубни, 1904), чотирикласну школу (Лубни, 06.1908) та вступив до Сорочинської учительської семінарії (08.1908), яку в 3-му класі змушений був залишити через хворобу (12.1910). "В червні 1912 року витримав іспит за курс учительської семінарії при Сорочинській учительській семінарії". Працював учителем земської школи в с. Смяч Суразького пов. (тепер Новгород-Сіверського р-ну Чернігівської обл.), допоки не був мобілізований (8.09.1915 – 18.03.1918). Воював у 4-му полку Січових стрільців (19.01.1919) та 2-ї гарматної бригади Волинської групи військ УНР. Командир 1-ї батареї під час Зимового походу Армії УНР (6.12.1919 – 6.05.1920). Інтернований до табору м. Каліш. Подавав документи на агрономічний підвідділ агрономічно-лісового ф-ту УГА в Подєбрадах (05.1922). Був слухачем матуральних курсів (06.1922), утім 24 січня 1923 р. виключений зі списків.

Роман Коваль
Віктор Моренець

ЦДАВО України. – Ф. 3795. – Оп. 1. – Спр. 917. – Арк. 16 – 16 зв.
Світлина з оригіналу.
Публікується вперше.

ВІДМОВЛЯЮСЬ ВІД НАГОРОД

Я, Михайло Михайлович Николов, позивний "Лермонтов", начальник штабу 46-го Окремого добровольчого батальйону спеціального призначення "Донбас-Україна", відмовляюсь від ордену "За мужність", медалі за взяття Лисичанська, від ордену Богдана Хмельницького, до якого мене представили, а також від пам'ятних знаків, значків та інших прикрас, пов'язаних з Іловайською трагедією…

Причина мого рішення: мій бойовий товариш Андрій Скачков-"Сем", штурмовик 2-ї штурмової роти батальйону "Донбас", з яким я мав честь битися на фронті й ділити підвал російського полону, вже рік перебуває в неволі.

Приймати нагороди, коли товариш не бачить неба, мені не дозволяє совість і гордість. У мене не вкладається в голові: як можна нагороджувати себе за втрачені території?! Ми навіть ведемо з окупантами переговори, в той час, коли в підвалі карається "Сем" – самотній і забутий.

Друже, якщо до тебе долетять мої слова, пам'ятай: я не забув тебе.

Ми все зробимо, щоб визволити тебе.

Слава героям!

М. НИКОЛОВ-"ЛЕРМОНТОВ "

"Я за те, щоб Україна перекрила Криму воду"

Ми не відмовлялися від українського громадянства, українські паспорти у нас є. Але окупаційна влада змусила всіх взяти й російські: людям погрожували звільненням з роботи, в лікарнях вимагають ксерокопії паспорта РФ, без нього неможливо працювати в бізнесі, не поставлять на облік у Центр зайнятості, не приймуть на роботу, не платитимуть пенсії. Більшість мешканців Севастополя має по два паспорти.

А ось у держслужбовців українські паспорти відібрали. Хоча не мають права вилучати паспорти іншої держави. Тепер ФСБ зможе використати ці їх для підривної роботи в Україні.

Я за те, щоб Україна перекрила нам воду. Яценюк пояснював, чому не перекривають воду. Мовляв, у Криму живуть українські громадяни. То нехай він у нас спитає. Ми за те, щоб воду перекрили! І світло відключили! Я дивуюсь, що досі Україна цього не зробила. Як же тоді Крим повернути?!

Обличчя Росії

До моєї подруги приїхали гості з Хабаровська – двоюрідна сестра з чоловіком. Сестри не бачилися 30 років. Ще юною моя подруга разом з мамою повернулися в Україну, а рідня залишилася в Росії.

Після Другої світової війни дідову сім'ю депортували з Тернопільщини до Хабаровського краю. Чекаючи на родичів, моя подруга позичила гроші, накупила подарунків, заповнила холодильник продуктами. Гості ж із собою нічого не привезли, хіба російський прапор, з яким скрізь фотографувалися. Моя подруга нагадала сестрі про депортацію, про те як їхні матері пройшли сталінські табори. Не по своїй же волі вони опинилися на чужині. Все це сталося через Москву. На це сестра не знала що сказати.

Моя подруга не хоче дивитися російські телеканали. А інших нема. Тому вона відключила кабельне ТВ. Про це і сказала гостям. Сестрин чоловік не довго думав – знайшов проволоку, ввімкнув у телевізор і почав дивитися канал "Росія-24". Включав на повний звук. Господиня попросила його зробити тихіше. Гість образився, заявивши, що вона "ущемляет єво свободу".

Три тижні господиня годувала гостей своїм коштом. Знову змушена була позичати гроші. Вони ж купували лише горілку. Чоловік пив кожного Божого дня і навіть вночі. Брудний і смердючий валявся на дивані й дивився свій улюблений телеканал. Якось хильнувши, почав лекцію про те, як вони, росіяни, принесли культуру в Крим. А коли моя подруга попросила цього "носія культури" не кидати на вулиці сміття на землю, він пророкхав:

– Дворнікі убєрут.

Так і ходив по Севастополю вічно п'яний з російським прапором, кидаючи сміття на землю. Від'їжджаючи, гості виявили незадоволення гостиною – вони, виявляється, очікували на кращий прийом. Після від'їзду гостей моя подруга залишилася з боргами та сумними думками.

Оксана РУМЯНЦЕВА
Севастополь

ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Коваля у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Телефони (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

Документальний фільм "Стеком і шаблею" (2 серії) – 50 грн.
"Отаман Орлик" Романа Коваля – 45 грн.
"Сто історій Визвольної війни" – 50 грн.
"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 44 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Коваля – 50 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Коваля – 50 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Коваля – 50 грн.
Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Люцини Хворост – 50 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 60 грн.
"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 45 грн.
"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 55 грн.
"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Коваля – 30 грн.
"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Коваля – 200 грн.
"Тиха війна Рената Польового" Романа Коваля – 100 грн.

HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:
(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
Документальний фільм "Стеком і шаблею" (2 серії) – 50 грн.
"Отаман Орлик" Романа Коваля – 67 грн.
"Сто історій Визвольної війни" Романа Коваля – 75 грн.
"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 69 грн.
Роман Коваль, "Таємниця отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 65 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Коваля – 68 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Коваля – 71 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Коваля – 66 грн.
"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 59 грн.
"Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 81 грн.
"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Коваля – 42 грн.
"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Коваля – 230 грн.
"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 95 грн.
"Тиха війна Рената Польового" Романа Коваля – 130 грн.
Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Люцини Хворост – 65 грн.
Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Коваля, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

РІК ТОМУ...

5 ВЕРЕСНЯ 2014 Р. Я ПРЕЗЕНТУВАВ У ТАТАРБУНАРАХ Й ОДЕСІ КНИЖКУ "ПОХІД БОЛБОЧАНА НА КРИМ". САМЕ ЦЬОГО ДНЯ ЗАГИНУВ АНДРІЙ ЮРКЕВИЧ-"ГРІЗЛІ"

На день Незалежності 2014 року Андрій розповів тележурналісту про свого товариша, який поруч гладив великого пса. Всю увагу Андрій звертав на нього, розповідав як він геройськи поводився на полі бою. А про себе – нічого…

Андрій Михайлович Юркевич народився 18 квітня 1982 р. в с. Білозірці Ланівецького району Тернопільської області. Боєць спортивного клубу "Характерник" (Тернопіль), активний учасник протистояння на Майдані, зокрема й 18 – 20 лютого 2014 року. З початком війни на Донбасі вступив до батальйону "Айдар".

На чолі 2-го взводу 2-ї роти "Захід" 24-го батальйону територіальної оборони "Айдар" брав участь у звільненні Луганщини. Вів щоденник учасника війни.

5 вересня дві групи батальйону підійшли до блокпоста на ділянці Металіст – Щастя в Луганській області. Через артобстріл довелося відступити в лісосмугу, потім машина з бійцями виїхала в бік Щастя. В машині було 12 осіб першої групи "Термінатора" та 11 бійців 2-ї групи під командуванням Андрія Юркевича. Проскочивши поворот на Кольорові Піски, через 1 – 1,5 км вони під'їхали до блокпоста, на якому майорів український прапор. "Термінатор", командир групи, вийшов з машини і підійшов до постового.

Той запитав:
– Хто такі?
Відповів:
– Ми – Айдар!
– Айдар! – крикнув постовий.

І бандити з блокпосту, відкрили вогонь по нашій машині. Вибухнув бензобак. Здетонували боєприпаси. Багато бійців було поранено, багато хто дістав опіки. Тікали в гайок та соняшники. Позаду лунали поодинокі постріли, очевидно, добивали поранених.

Один із наших поранених дістався до вояків 80-ї бригади. Десантники кинулися на допомогу айдарівцям, влетіли на блокпост, підбили танк і БТР противника, зруйнували споруди блокпоста і пішли на Щастя.

Поховали Андрія в Тернополі на Микулинецькому цвинтарі, де від 1920 р. спочиває начальник Генерального штабу Армії УНР Євген Мишківський.

Товариші видали спогади Андрія про Майдан. Написав він їх перед тим як вирушити на Донбас. Перший наклад – 50 примірників. Із книжки дізнаєшся, про бої на Інститутській, про те, як під прицілом снайпера рятували поранених та виносили тіла загиблих. Спогади Андрія Юркевича дають зрозуміти, що спонукало молодих людей прямо з Майдану йти на фронт захищати Батьківщину.

Спогади "Моя революція" презентували в Тернополі 11 листопада 2014 року. Невдовзі їх перевидали, вже накладом 2500 примірників.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, Андрія Юркевича нагороджено орденом "За мужність" III ступеня (посмертно). Кадри з його похорону стали початком документального фільму Леоніда Кантера та Івана Яснія "Добровольці Божої чоти".

Вічна пам'ять борцям за волю України!

Роман КОВАЛЬ

ВШАНОВАНО МАРКА ПАСЛАВСЬКОГО-"ФРАНКА"

Марко Паславський, американець українського походження, загинув в Іловайському казані рік тому. Він народився і виріс в Америці, закінчив "Вест поінт". У американському спецназі зробив карколомну кар'єру, у званні майора мав прекрасну перспективу. Одначе 1991 року, коли Україна відновила державність, Марко подав у відставку та переїхав в Україну. Вів аграрний бізнес у Кагарлицькому районі Київщини. Як тільки Росія розпочала війну проти України, він відмовився від американського громадянства, прийняв українське (щоб уникнути обвинувачень Москви, що Україна використовує американських найманців) і добровольцем пішов на фронт у складі батальйону "Донбас". Одягав, озброював і годував побратимів. Загинув 18 серпня 2014 р. в м. Іловайську.

Поховали його в Києві на Аскольдовій могилі, поруч із легендарними крутянцями та невідомим бійцем Небесної сотні. 19 серпня 2015 р. на його могилі встановлено пам'ятник. На відкритті були присутні мати, брат, побратими, колишній командир батальйону Семен Семенченко, екс-міністр культури Євген Нищук та пластуни, які нагородили його найвищою відзнакою – Залізним пластовим хрестом.

Вічна слава!

ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВИ ІВАНОВІ ОМЕЛЯНЮКУ, АНДРІЄВІ ЖОВАНИКУ, РОСТИСЛАВОВІ МАРТИНЮКУ, ТАРАСОВІ КОНЕЧНОМУ, ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ ТА СВІТЛАНІ МИРОНЧАК

ЦЕЙ ЯПОНЕЦЬ ПРИЇХАВ В УКРАЇНУ, ЩОБ НАВЧИТИСЯ ГРАТИ НА БАНДУРІ.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині XX століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр".

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 20.04 грн. на рік.

Передплатний індекс – 33545.

Редактор
Роман Коваль
Коректор
Оксана Жованик
Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський
Технічний директор
Віктор Билина
Адреса для листування та поштових переказів
03049, Київ,
вул. Курська, 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.
Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництв, поліграфії та книгорозповсюдження.
Серія КБ №325.
Наклад 4000 примірників.
Видруковано 28.08.2015 р.
Засновник
Роман Миколайович Коваль

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незборимну націю"